

РЕШЕНИЕ

№ 726

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В.. Сантиров
СИЛВИЯ В. ТАЧЕВА

при участието на секретаря Мария Д. Абаджиева Господинова като разгледа докладваното от Снежина Колева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100600023 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 17.11.2021г. по н.ч.х.д. № 6520/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104 състав, подсъдимата М. И. Д. е призната за невиновна и оправдана по повдигнатите от Е. Д. М. обвинения, а именно за това, че на 14.01.2019 г. в гр. София, с писмо с рег. № 510/11.01.2019 г., приложено по НЧХД 21576/2014 по описа на СРС, НО, 135 състав, е нанесла публично обида и я разпространила по друг начин - нещо унижително за честта и достойнството на Е. Д. М. в негово присъствие, а именно отказ от негова страна за поддържане на коса и бръснене, хигиена на цяло тяло, къпане - престъпление по чл.148, ал.1, т. 1 и т. 2 вр чл. 146, ал. 1 от НК, както и за това , че

на 14.01.2019 г. в гр. София, с писмо с рег. № 510/11.01.2019 г., приложено по НЧХД 21576/2014 по описа на СРС, НО, 135 състав, публично наклеветила и разпространила по друг начин, като разгласила позорно обстоятелство за Е. Д. М., а именно отказ от негова страна за поддържане на коса и бръснене, хигиена на цяло тяло, къпане - престъпление по чл.148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 147, ал. 1 от НК.

На осн. чл. 190, ал. 1 от НПК Е. Д. М. ЕГН ***** е осъден да заплати на М. Б. Д. с ЕГН ***** направените от нея разноски в размер на 400,00 /четиристотин/ лева за адвокатско възнаграждение, както и 5,00 /пет/ лева за служебно издаване на изпълнителен лист, на осн. чл. 190, ал. 2 от НПК.

На осн. чл.190, ал.1 от НПК Е. Д. М. ЕГН ***** е осъден да заплати разноски в размер на 123,00 /сто двадесет и три/ лева по сметка на СРС, както и 5,00 /пет/ лева за

служебно издаване на изпълнителен лист, на осн. чл. 190, ал. 2 от НПК.

В постъпила въззивна жалба повереникът адв. Ю. изтъква доводи срещу законосъобразността на акта на СРС и предлага да се отмени, като се постанови, нова-осъдителна присъда.

От подсъдимата, респ. защитника ѝ адв. Г. Д. – АК Кюстендил отговор, възражения не са постъпили.

В проведеното по реда на чл. 327 от НПК закрито съдебно заседание въззивният съд е приел, че за правилното решаване на делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетели и вещи лица.

В хода на съдебните прения пред СГС частният тъжител М. лично и повереникът му адв. Ю. поддържат въззивната жалба и правят искане за отмяна на атакуваната присъда като неправилна и постановяване на нова, с която подсъдимата да бъде призната за виновна и осъдена по повдигнатите ѝ обвинения .

Подсъдимата, редовно уведомена, не се явява. Упълномощеният от нея защитник адв. Г. Д., редовно призван – не се явява, а в писмена молба заявява, че оспорва подадената жалба и моли същата да не се уважава, а присъдата да се остави в сила. Прави се искане за присъждане на разноски .

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, XVII-ти въззивен състав, след като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, и след като в съответствие с чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира следното:

Воззивната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Фактите установени и приети от първият съд се свеждат до несъмнено изведеното, че подсъдимата Д. е заемала длъжност началник – сектор „Арести“ към ОС „ИН“ – София, назначена със заповед от 12.12.2017г., изпълнявана и към 11.01.2019г.

По него време в СРС, пред 135 състав, се разглежда нчхд № 21576/2014г., в което една от страните е Е. М.. По делото е приложено писмо с изх. № 510/11.01.2019г., подписано от подсъдимата в длъжностното ѝ качество, изготвено съвместно със св. С.С., служител в Ареста. В съдържанието на писмото е и „Във въпросната килия 13 на ет. 2, лицето Е. М. е настанен сам поради отказ на други задържани лица да съжителстват с него. Основната причина за това е липсата на каквато и да е лична хигиена от негова страна, доказателство за което е външният му вид за по – голяма чат от престоя му в ареста. Наблюдава се отказ от негова страна за поддържане на коса и бръснене, хигиена на цяло тяло , къпане и други процеси, свързани с личната му хигиена. Сходно е положението и на килията, която обитава и след всяко едно негово преместване се налага основно почистване на помещението.“

Упражнявайки правомощията си по закон, а именно да провери изцяло правилността на присъдата съгласно чл. 313 НПК, независимо от основанията, посочени от страните, съгл. чл. 314, ал.1 от НПК, включително и с оглед възможността да установява нови фактически положения съгл. чл. 316 НПК, настоящият въззивен състав, приема за установени и обстоятелства, относими към предмета на доказване по конкретното дело,

очертан от частната тъжба и във връзка с нормата на чл. 102 от НПК, визираща, че подлежат на доказване извършеното престъпление и участието на обвиняемия в него; характерът, размерът на вредите, причинени с деянието и другите обстоятелства, които имат значение за отговорността на обвиняемия, включително и относно семейното и имущественото му положение.

Така от писмените материали, а те са в кореспонденция с гласните източници се извежда, че ч.т. М. е настанен в ареста – на 06.12.2013г. и на 03.06.2014г. М. е преместен заедно с А.П. в друга килия, където са били заедно до 18.08.2014г. На 18.08.2014г. П. в собственоръчно написана молба заявил желание за преместване в друга килия. На 20.08.2014г. по разпореждане на мл. инсп. Св.С., П. е преместен в килия 5 ет.2. На 27.03.2015г. по разпореждане на мл. инсп. Н., М. е преместен от етаж 1, килия 7, в килия 13, ет.2 и е настанен сам. Преместването е поради намален брой задържани лица.

По делото е приложена саморъчна молба на П. от 18.08.2014г., който е написал „моля да бъде преместен в друга килия, заради несходство със съкилийника ми Е. М.“

В Ареста на „Майор Векилски“, където е настанен тъжителят следвало да се осигурява достъп на задържаните под стража най – малко два пъти за къпане и бръснене в банята и бръснарницата на етаж. Всекидневно, при желание им се осигурявала топла вода за хигиенизиране на помещенията в които пребивават, личен тоалет и пране на дрехи и бельо, както и други нужди по тяхно искане.

По време на къпане и бръснене лицата не се наблюдават пряко. Присъствена книга – дневник за посещение на баня от задържаните лица не се води, както и не фигурира в задължителната документация, водена в арестите.

По време на престоя си в ареста до преместването му в СЦЗ на 05.06.2015г. Е. М. е посещавал банята по график и не е отказвал ползването на посоченото помещение. След постъпване в ареста М. спрял да се бръсне, да се подстригва и да си реже ноктите.

Съобразно практиката в Ареста, изготвянето на отговор на писмо се извършва като на писмото се слага резолюция от Началник сектора и се адресира до служител, който да извърши справката; последният изготвя съответната справка и я връща на началника, който да положи подпис.

Конкретното писмо, изпратено до 135 състав, е изготвено от св. Св. С., а след това е изпратено за редакция и подпис на подс. М. Д.. Няма данни между С. и Д. да е имало обсъждане и коментар на съдържанието на писмото.

Писмото е резултат от отправено запитване от Председателя на 135 състав, н.о. СРС и е приложено на л. 156 – 158 по дело нчхд № 21576/2014г.

Данните за постъпване на посоченото писмо в СРС се извличат от официално заварения препис на същото, изпратен от 135 състав на СРС до решаващия съд. Видно от отбелязванията върху него, писмото е постъпило в СРС на 15.01.2019г. и е получил входящ номер 1002622. Върху него се чете абревеатура, която съответства на пощенска такава PRS 179700A72CO/11.01.2019г. Върху писмото се чете разпореждане „КД“ /към дело/, без дата.

Събраните от първата съдебна инстанция гласни, писмени и веществени доказателствени източници служат и на въззивния съд за формиране на изводите.

В това отношение еднопосочни и безпротиворечиви са данните, събрани от всички разпитани свидетели и не е необходим анализа им, че частният тъжител е извеждан по график за къпане, ходил е до помещенията и не се е отказвал от ползването им.

Еднопосочно се установява и практиката за оставяне на топла вода пред килиите на арестантите, вкл. М., за да могат да я ползват за свои нужди.

Факта, че от момента на постъпване в ареста М. спрял да се бръсне, да се подстригва, да си реже нокти се извежда от показанията на св. Н.. В кореспонденция с тях са и тези на св. Б., на св. С. и на св. Л., в частта в която потвърждава, че частният тъжител

/ЧТ/ е имал дълга коса.

Данните за това, за това, че лице, задържано заедно с ЧТ в една килия е искало да се премести – се извеждат от писмените доказателства, сочещи съвместно пребиваване на П. и М. в една килия и от подадената на 18.08.2014г. от П. молба за преместване /заверен препис, приложен по делото/, както и от показанията св. С. Н. „имаше депозирана молба от лице, което искаше да се премести в друга килия – не помня какъв беше мотивът, мисля, че е неразбирателство“, така и от показанията на св. Св.С., който обаче конкретизира, че молбата е била именно от Ат.П..

Не се установява в периода на пребиваване на ЧТ в посочения арест да е имало контакт между него и подс. Д. в ареста, като по делото са налице единствено предположения, изказани от свидетеля Г., че подс. Д. е присъствала на някои от делата на ЧТ в качеството си на юристконсулт в ОС „ИН“, каквато длъжност предходно е изпълнявала.

Данните за съставянето на писмо № 510/11.01.2019г. се основават на показанията на св. С. Н., а какъв е приложимия ред за отговор на писмо от ОС „ИН“ се извлича и от показанията на св. Кр.В..

Правни изводи

На първо място, въззивният съд следва да посочи, че твърденията на частния тъжител са, че и двете престъпления са извършени спрямо него на 14.01.2019г. с изготвеното от подсъдимата и изпратено до СРС писмо рег. № 510/11.01.2019г.

Видно в тъжбата вх. № 1026957/15.04.19г. е посочено : „Искам СРС да призове и осъди М. Д. за нанесена срещу мен обида и клевета на 14.01.2019г. с писмо № 510/11.01.2019г.“

Посоченото означава, че дата 14.01.2019г. се свързва от самия тъжител с времето на осъществяване на твърдените престъпления. А предвид това, че всяко поведение вкл. сочено за престъпно има свои времеви, пространствени и др. измерения, то датата, мястото на извършване им са обстоятелства, които подлежат на доказване, наред с всички други обективни и субективни елементи от състава на съответните престъпления.

В конкретният случай, настоящият въззивен състав не констатира доказателства, които да са в подкрепа на твърденията на тъжителя, изложени в тъжбата, че на датата на 14.01.2019г. сам е възприел посочените в писмо изх. № 510/11.01.2019г. изявления /относно твърдението за обида/, респ. няма данни трети лица да са ги узнали / във връзка с твърдението за клевета/ .

Видно от щемпела на самото писмо № 510/11.01.2019г., то е получено в СРС с входящ номер 100262 на **15.01.2019г.**, която е различна от датата, сочена от ЧТ.

Отделно от това, по делото отсъстват данни писмото да е огласено по някакъв начин пред участниците в производството, доколкото разпореждането на съдията – докладчик е за прилагането му към делото /„КД“/ без посочена дата.

Наведените доводи от адв. Ю. пред въззивния съд, че „естествено“ писмото е докладвано, че е възприето освен от съдебния състав, секретаря, страните, а още от охраната и възможни други присъстващи в залата лица, почива на предположения - и относно докладването му, и относно възприемането му от изброените лица, като изключим съдията-докладчик, чието разпореждане онагледява запознаване. По – съществено обаче е, че времето на такива възможни действия е след 15.01.2019г., което не кореспондира с изложеното от ЧТ .

Известно е, че с тъжбата, подадена до съда се цели повдигане и поддържане на обвинение от частен характер, но в конкретния случай с оглед очертаното от ЧТ, не може да се възприеме, че на 14.01.2019г. има извършено престъпление обида, довършено с узнаването от М. за инкриминираните изрази; не може да се счете и че е налице клевета,

довършена чрез довеждането им до знанието на трето лице отново на същата дата.

Горните констатации правят безпредметно обсъждането на естеството на инкриминираното изявление и дали чрез него подсъдимата е изразила своя отрицателна оценка за честта и достойнството на ЧТ и дали тези изрази могат да се окачествят като твърдения за съществуване на позорни обстоятелства за личността на ЧТ. Безпредметно се явява и изследването дали подс. Д. е действала при изискуемия по закон умисъл.

При тези констатации, съдът приема, че към 14.01.2019г. липсват извършени престъпления – обида и клевета с квалифициращите ги допълнително обстоятелства, при което оправдателната присъда, постановена от СРС се явява законосъобразна и следва да бъде потвърдена.

Съдът, прецени искането от защитника адв. Г. Д. да се присъдят сторените по делото разноски в полза на подсъдимата, в случай на отхвърляне на въззивната жалба, и го намери за основателно. Така предвид нормата на чл. 190 НПК когато подсъдимият бъде признат за невинен, разноските по дела, образувани по тѣжба на пострадалия до съда се възлагат на частния тѣжител. Предвид посоченото и представените доказателства за упълномощаване и сключен договор за правна защита и съдействие по въззивното производство внохд № 23/22 на СГС и данните за уговорено и платено възнаграждение от 400 лева, то ЧТ М. следва да бъде осъден да ги заплати на подс. Д. .

С оглед обстоятелството, че указанието за внасяне от ЧТ за внасяне на ДТ в размер на 6 лева, съгл. т.12 вр. т. 9 от Тарифа №1 към ЗДТ, във вр. с подадената от него въззивна жалба не е изпълнено, то същият на основание чл. 190, ал.1 от НПК следва да бъде осъден да ги заплати по сметка на СГС, както и ДТ от 5 / пет/ при издаване на изпълнителен лист .

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 17.11.2021г., постановена по н.ч.х.д. № 6520/2019г.по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104-ти състав.

ОСЪЖДА Е. Д. М. ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Б. Д. с ЕГН ***** направените от нея разноски в размер на 400,00 /четиристотин/ лева за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Е. Д. М. ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Софийски градски съд държавна такса в размер на 6 / шест/ лева и ДТ от 5 / пет/ лева при издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Да се съобщи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

